

Arrest

nr. 300 917 van 1 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. VERSTRAETEN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 oktober 2021 en 28 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pashtoun. Je bent afkomstig van het dorp Sultanpur gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Je bent geboren op 1 juni 2005 en bent minderjarig.

Je vader werkte voor de Afghaanse nationale politie nabij de grens met Pakistan in de regio Lal Pur (Lal Pur district, provincie Nangarhar). Toen de taliban te weten kwamen dat je vader een officiële job had bedreigden ze hem en eisten ze dat hij zou stoppen met zijn werk. Je vader weigerde op deze eisen in te gaan en bleef aan de slag bij de politie. Doorgaans bleef je vader op zijn werkplaats omdat het te gevaarlijk was om zich te verplaatsen van het werk naar huis, maar toen je grootvader overleed, kwam je vader wel naar huis om de begrafenis bij te wonen. De taliban kwamen te weten dat je vader in het dorp was en hebben hem daags na de begrafenis van je grootvader neergeschoten en dood achtergelaten. Na de dood van je vader schreef je je in aan de madrassa. De mawlawi of mullah van de madrassa had banden met de taliban en hij nam je verschillende keren apart om met jou te spreken over de jihad. De mullah probeerde je te overtuigen om je bij de taliban aan te sluiten. Op een gegeven moment werden twee jongeren, A. en W., die ook in de madrassa studeerden, opgehaald om de taliban te gaan vervoegen. Je besepte dat het menens was en je vreesde dat je ook door de taliban zou worden meegenomen. Enige tijd later besloot je te stoppen met de madrassa. Je bleef nog 1 à 1,5 maand thuis. Er werd besloten dat je Afghanistan moest verlaten. Je reisde via Nangarhar en Kabul naar het grensgebied met Pakistan en Iran. Vanuit Iran reisde je door naar Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk en na een reis van acht maanden kwam je op 13 juli 2020 aan in België. Op 28 juli 2020 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) je verzoek om internationale bescherming geregistreerd. Je vernam via je familie dat zij ook na jouw vertrek nog problemen hebben met de taliban. De taliban kwamen herhaaldelijk naar je huis en vallen je familie lastig. Ze stellen daarbij vragen over waar je bent, ze zeggen dat je moeder met een talibanstrijder moet trouwen en ze dwingen je broers om naar de madrassa te gaan. Sinds de machtsovername van augustus 2021 is het nog gemakkelijker geworden voor de taliban om te doen wat zij willen in jouw regio en je familie lastig te vallen.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: een duplicaat van je taskera, een kopie van de taskera van je vader, een originele bankkaart op naam van je vader, een politiebadge van je vader en een opleidingsattest van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je Afghanistan bent ontvlucht uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat je er niet in bent geslaagd om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo moet benadrukt worden dat de wijze van rekrutering door de taliban die je aanvoerde weinig waarschijnlijk is, hetgeen reeds een voorbehoud plaatst bij de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas. Uit de beschikbare informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier blijkt immers dat de taliban slechts in uitzonderlijke situaties gebruik maken van gedwongen rekrutering, omdat ze normaliter voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Er is geen tekort aan rekruten. Individuele en gedwongen rekrutering onder rechtstreekse bedreiging van jezelf en van je familie zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden,

persoonlijke vriendschappen, religieuze en sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd.

Uit je verklaringen bleek echter dat je individueel gevisieerd werd door de taliban omdat je vader bij de politie had gewerkt en dat de taliban je om die reden per se zouden hebben willen rekruteren (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud van 1 oktober 2021 hierna CGVS1, pg 18 en CGVS notities van het persoonlijk onderhoud van 28 april 2022 hierna CGVS2, pg 17). De taliban zouden je naam hebben doorgegeven aan de mawlawi van de madrassa waar je les volgde omdat je vader voor de regering had gewerkt (CGVS1, pg 18). Vervolgens werd je meerdere keren apart aangesproken door de geestelijke van de madrassa teneinde je onder druk te zetten om je aan te sluiten bij de taliban (CGVS1, pg 16, CGVS2, pg 8 en 10). Het blijkt geenszins uit je verklaringen dat alle leerlingen in de madrassa werden voorbereid op een leven als talib of dus met andere woorden dat de madrassa op structurele basis werd aangewend door de taliban om jongeren te rekruteren. Voor jou werden slechts twee andere jongeren gerekruteerd. Je wist niet of zij net zoals jij ook uit een familie kwamen waarvan iemand voor de overheid werkte (CGVS1, pg 18). Buiten deze twee jongeren, waren je geen andere gevallen bekend van rekrutering door de taliban vanuit je madrassa (CGVS1, pg 17). De andere leerlingen werden voor zover je wist niet gevraagd om deel te nemen aan de jihad terwijl jullie toch met een 20 à 30 leerlingen waren (CGVS1, pg 13 en pg 18). Je stelde dat ze voor zover je gezien hebt niets zegden tegen die leerlingen en dat de taliban zelf een persoon kozen en dan zegden dat ze die persoon moesten hebben (CGVS1, pg 18). Er was aldus geen sprake van rekrutering op een collectief niveau via je madrassa. Uit je verklaringen blijkt verder op geen enkel moment dat de door jou beschreven poging tot rekrutering op enige wijze lokaal verankerd was (zie ook CGVS1, pg 20). Dit alles komt gelet op de beschikbare landeninformatie over de rekruteringsmethodes van de taliban weinig aannemelijk over.

Voorts is gebleken dat je compleet tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de contactmomenten die je al dan niet had met leden van de taliban voor je vertrek uit Afghanistan met betrekking tot je rekrutering. Bij de DVZ verklaarde je dat de taliban je enkele keren hebben tegengehouden toen je onderweg was naar de madrassa. Ze zeiden toen dat je met hen moest samenwerken en dat je moest deelnemen aan de jihad (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Toen de interviewer bij de DVZ je vroeg hoeveel keer de taliban hadden gezegd dat je moest samenwerken met hen, herhaalde je dat je enkele keren door hen werd tegengehouden (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens je eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS heb je echter helemaal niet verteld dat de taliban je enkele keren zouden hebben tegengehouden om te zeggen dat je met hen moest samenwerken (CGVS1, vrij relaas, pg 15 en 16). Je verklaarde enkel dat je meerdere keren door de geestelijke van de madrassa werd aangesproken over rekrutering (CGVS1, pg 18). Je bevestigde ook expliciet dat je niet door andere personen dan de mawlawi werd aangesproken over samenwerking met de taliban (CGVS1, pg 19). Rechtstreeks door iemand van de taliban werd je niet aangesproken (CGVS1, pg 19). Dit staat volledig haaks op je verklaring bij de DVZ. Geconfronteerd met deze discrepantie, gaf je als uitleg dat je van bij het begin vertelde dat je problemen had met de taliban, dat je aangesproken werd om je aan te sluiten en dat je geen tijd had om de details te vertellen zoals dat het in de madrassa doorging door de mawlawi (CGVS1, pg 19). Het gegeven dat je het bondig moest houden bij de DVZ kan echter niet afdoende verklaren waarom je initieel zou zeggen dat je enkele keren door de taliban werd aangesproken om vervolgens te beweren dat de taliban je nooit rechtstreeks hebben aangesproken en dat enkel de mawlawi met je sprak over samenwerking met de taliban. Bij verdere confrontatie kon je geen enkele uitleg meer geven en moest je eigenlijk toegeven dat je verklaring bij de DVZ niet klopte (CGVS1, pg 19). Je excuseerde je hiervoor en je gaf aan dat het kan zijn dat je het verkeerd zegde, dat je het gewoon anders vertelde, maar dat je niet weet hoe dat komt en dat het kan gebeuren dat iemand een fout maakt (CGVS1, pg 20). Er mag evenwel verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming de kern van zijn vluchtrelaas op een eenduidige wijze zou kunnen uiteen zetten en zich niet zomaar zou vergissen wanneer het gaat over cruciale aspecten van de gebeurtenissen die aan de basis liggen van zijn vlucht.

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf je nog een andere versie van de feiten weer. Toen poneerde je namelijk dat de taliban je probeerden te overtuigen via de mullah en dat zij ook naar je huis kwamen (CGVS2, pg 11). De taliban kwamen ook naar je huis toen je zelf nog in Afghanistan was (CGVS2, pg 5, pg 11 en 12). Dit zou zo'n 5, 6 of 7 keer gebeurd zijn (CGVS2, pg 12). De taliban zegden bij hun bezoeken dat ze je zouden meenemen en dat ze jullie niet met rust zouden laten. Je moeder verstopte je meestal en zegde aan de taliban dat je niet thuis was, dat ze je naar hier of daar had gestuurd (CGVS2, pg 12). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat je in het gehele eerste onderhoud op het CGVS met geen woord hebt gerept over deze bezoeken van de taliban bij je thuis ondanks het gegeven dat je de kans had om je relaas volledig uiteen te zetten in het kader van een vrij relaas, dat je gevraagd werd of er nog zaken gebeurd waren, dat je vervolgens uitgebreid bevroegd werd over hoe de taliban je probeerden te

rekruteren en je aan het einde van het onderhoud ook nog de kans had om iets toe te voegen aan je verklaringen. Je mocht een dergelijk belangrijk element uit je relaas, 5 à 7 bezoeken van de taliban aan je huis waarbij bedreigd werd dat je zou worden meegenomen, dan ook niet hebben weggelaten. Je kon deze flagrante omissie echter helemaal niet verklaren en je stelde enkel dat het mogelijk was dat je het niet vertelde en dat je veel vertelde vorige keer (CGVS2, pg 12).

Het behoeft verder geen betoog dat het gegeven dat je drie uiteenlopende versies van je relaas hebt aangevoerd aangaande de wijze waarop de taliban te werk gingen om je onder druk te zetten om je bij hen aan te sluiten namelijk je rechtstreeks aanspreken onderweg naar de madrassa of je enkel via de geestelijke van de madrassa proberen te overtuigen of je zowel via de geestelijke als middels bezoeken aan je huis onder druk zetten – de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas in zeer ernstige mate ondermijnt. Nog bleken je opeenvolgende verklaringen over de gesprekken met de mawlawi rond rekrutering inconsistent te zijn. Tijdens je eerste persoonlijk onderhoud had je het over 4 of 5 gesprekken met de geestelijke, waarna je dan bent gevlucht (CGVS1, pg 18 en 19). In het kader van je tweede onderhoud maakte je gewag van wel 10 à 15 gesprekken met de geestelijke (CGVS2, pg 10). Deze beide verklaringen liggen te ver uiteen om nog als enigszins coherent te kunnen worden beschouwd.

Wat de inhoud van de gesprekken betreft, kon je bovendien allerm minst overtuigen. Hoewel je dus beweerde dat de geestelijke 10 à 15 keer apart met jou zou hebben gesproken over de jihad en dat deze gesprekken ongeveer een half uur duurden (CGVS2, pg 10), zodat mag blijken dat de mawlawi veel tijd en moeite investeerde in deze gesprekken om je te kunnen overtuigen om de taliban te vervoegen, kwam je niet verder dan enkele summere antwoorden wanneer je gevraagd werd de inhoud van deze gesprekken op gedetailleerde wijze te beschrijven. Om je te overtuigen vertelde de mullah verhalen en zou de mullah gezegd hebben dat de taliban je zouden helpen en dat ze je familie zouden helpen (CGVS2, pg 11). Het zou dan gaan over de problemen die je had met de taliban, namelijk dat ze je vader doodden, waarna je herhaalde dat er gezegd werd dat de taliban je zouden helpen (CGVS2, pg 11). Op de vraag of de mullah religieuze argumenten aanhaalde om je te overtuigen ging je inhoudelijk niet in (CGVS2, pg 11). Nogmaals de kans geboden om uit te leggen wat de mullah precies zegde om je te overtuigen, herhaalde je opnieuw dat ze je zouden helpen en voegde je uiteindelijk nog toe dat je een goed leven zou hebben na de dood en naar het paradijs zou gaan en dat de mensen die je zou bestrijden ongelovigen zijn (CGVS2, pg 11). Hieraan kon je verder helemaal niets meer toevoegen (CGVS2, pg 11). Gezien de hoeveelheid en de duur van de gesprekken met de geestelijke komt dit weinig plausibel over. Je uiterst beperkte en stereotiepe antwoorden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas.

Tevens is gebleken dat je er niet in slaagde om eenduidige verklaringen af te leggen over de situering in de tijd van enkele elementen uit je vluchtrelaas. Er moet in dit verband benadrukt worden dat van jou niet werd verwacht dat je exacte data of andere heel precieze tijdsindicaties zou kunnen geven rekening houdend met je gebrek aan scholing in Afghanistan waardoor je weinig of geen kennis hebt van de Afghaanse kalender (CGVS1, pg 5), wel dat je op enigszins consistente wijze zou kunnen uitleggen wat bij benadering wanneer gebeurde. Dat lukte je echter niet. Je stelde bijvoorbeeld enerzijds dat je je 4 à 5 maanden na het overlijden van je vader inschreef aan de madrassa (CGVS2, pg 9) en anderzijds dat je je een jaar of iets meer dan een jaar na de dood van je vader inschreef (CGVS1, pg 16). Ook stelde je in het eerste onderhoud klaar en duidelijk dat de twee jongens, A. en W., 5 à 6 maanden voor je eigen vertrek uit Afghanistan door de taliban werden meegenomen (CGVS1, pg 17). Dit moment is belangrijk nu je hierdoor zou hebben beseft dat het menens was met de plannen van de taliban om je te rekruteren (CGVS1, pg 18 en 19). Tijdens het tweede onderhoud kon je evenwel het tijdsverloop van 5 à 6 maanden niet opnieuw aangeven, ondanks meerdere expliciete vragen en kansen om te verduidelijken (CGVS2, pg 9). Je hield het vaag en stelde dat het was in de 'laatste' periode toen je vertrok uit de madrassa (CGVS2, pg 9). Uiteindelijk stelde je dat het 1 maand of 1.5 maand was voordat je stopte. Je stopte 1 à 1.5 maand voor je vertrek uit Afghanistan met de madrassa, zodat de jongeren in deze versie tussen de 2 en de 3 maanden voor je vertrek zouden zijn meegenomen door de taliban (CGVS2, pg 10). Deze opvallende incoherenties halen de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas andermaal onderuit.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan je verklaringen over je problemen met de taliban die aan de basis zouden liggen van je vertrek uit Afghanistan. Je biedt het CGVS geen zicht op de werkelijke reden(en) van je vertrek.

Bijgevolg kan er evenmin worden aangenomen dat je familie sinds je vertrek nog problemen zou kennen met de taliban. Uit je verklaringen blijkt namelijk onomstotelijk dat je de problemen die je familie tot op heden zou kennen met de taliban verbindt aan de gebeurtenissen die zich voor je vertrek zouden hebben afgespeeld. De taliban zouden herhaaldelijk naar je huis zijn gekomen en op die momenten wilden ze informatie over jou, over je broer, over je familie, de taliban vragen dan heel vaak waar je bent, ze praten over je probleem en ze zeggen dat ze je gaan vinden en dat ze met je moeten spreken (CGVS2, pg 5). Ze vallen bij dergelijke bezoeken je moeder en je broers lastig. Ze dreigen ermee dat ze je moeder in jouw plaats zullen meenemen en dat zij met een talib zal moeten huwen en van je broers zouden ze eisen dat ze naar de madrassa moeten gaan (CGVS1, pg 10 en CGVS2, pg 4 en 5). Aangezien het echter niet

aannemelijk is dat je op individuele wijze werd geïdентificeerd door de Taliban voorafgaand aan je vertrek uit Afghanistan, is het ook niet aannemelijk dat de Taliban je nu nog steeds zouden willen vinden en dat zij daarbij je familie onder druk zouden zetten bijvoorbeeld door te dreigen met een gedwongen huwelijk ten aanzien van je moeder.

Het loutere gegeven dat je vader tot aan zijn overlijden meerdere jaren geleden, je was toen zelf 11 of 12 jaar, voor de Afghaanse nationale politie zou hebben gewerkt volstaat niet om in jouw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen aannemen. Het komt jou als verzoeker toe om in concreto aan te tonen dat je zelf een risico loopt omwille van het profiel van je familielid. Je bent op dat punt in gebreke gebleven aangezien je geen concrete geloofwaardige elementen hebt aangebracht die kunnen wijzen op een dergelijk gevaar voor jou als zoon van een voormalige politieagent. Uit de beschikbare informatie blijkt dat vele personen met een profiel zoals dat van je vader effectief geïdентificeerd worden in Afghanistan, maar ook dat vele anderen met dit profiel niet worden geïdентificeerd. De familieleden van personen met een dergelijke profiel kunnen afhankelijk van de omstandigheden geïdентificeerd worden, maar gelet op je onwaarschijnlijke verklaringen moet besloten worden dat je niet aantoonbaar bent tot de categorie van familieleden van gewezen leden van de ANDSF die effectief geïdентificeerd worden.

Wat betreft het profiel van je vader, moet nog aangestipt worden dat het merkwaardig was dat je tijdens je interview bij de DVZ verklaarde dat je vader 'ergens in Afghanistan' werkte, 'maar ver, ik weet niet waar' om dan ten overstaan van het CGVS te stellen dat je al voor je vertrek uit Afghanistan op de hoogte was van de werkplaats van je vader (CGVS2, pg 14). Hij werkte in Lal Pur aan de grens met Pakistan (CGVS1, pg 8 en 9, CGVS2, pg 14). Indien je deze informatie al zou hebben gehad voor je vertrek uit Afghanistan zoals je zegde, is het een raadsel waarom je dergelijke verklaring zou afleggen bij de DVZ. Hierop gewezen kon je geen plausibele uitleg verstrekken. Je wist niet of je dat zegde, je kende de naam, maar misschien vergat je die toen op dat moment en je kende de naam wel maar je wist niet specifiek waar het was (CGVS2, pg 14). Dit roept de nodige twijfels op over de waarachtigheid van je verklaringen over het profiel van je vader.

Daarnaast valt op dat de documenten die je neerlegde ter staving van het profiel van je vader vrij oud zijn. Zijn politiebadge verviel op 25/02/1389 wat overstemt met 15 mei 2010. Het opleidingsattest van je vader vermeldt dat je vader een opleiding volgde van 10/05/1383 (31 juli 2004) tot 5/06/1383 (26 augustus 2004). De bankkaart is niet gedateerd. Nochtans zou je vader tot aan zijn dood hebben gewerkt. Je kon geen jaartal geven van zijn overlijden, maar je gaf aan dat je toen zelf 11 à 12 jaar oud was. Uitgerekend aan de hand van je huidige leeftijd zou je vader overleden zijn ergens rond 2016 of 2017. Er ligt echter geen enkel bewijsstuk voor dat zijn tewerkstelling na 2010 kan onderbouwen, noch enig bewijs van zijn overlijden. Je uitleg hiervoor was dat je vader zijn documenten bewaarde op het werk en niet meenam naar huis uit veiligheidsoverwegingen (CGVS1, pg 14). Op zich lijkt het niet onlogisch dat je vader zijn officiële badge niet bij zich zou hebben gedragen buiten zijn werkplaats, maar jij legde helemaal niets van documenten neer, terwijl er toch verwacht zou worden dat wanneer een politieagent komt te overlijden dat er dan bijvoorbeeld documenten zouden zijn die het einde van zijn dienst vermelden of in verband met de financiële compensatie die je familie kreeg (CGVS1, pg 10). De vaststelling dat je enkel documenten neerlegde die betrekking hebben op de periode tot 2010, doet vermoeden dat je vader mogelijks al veel eerder stopte met zijn werk bij de nationale politie dan je beweerde.

Gelet op voorgaande kom je niet in aanmerking voor internationale bescherming op basis van je individuele asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte

methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid

viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in je elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar je land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor

de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelen, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete en geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door jou neergelegde documenten, namelijk je taskera en de taskera van je vader, wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Jouw identiteit, nationaliteit en deze van je vader worden op zich niet betwist door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, tracht verzoeker in een eerste onderdeel de weigeringsmotieven aangaande de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te weerleggen.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn profiel als 'verwesterde' Afghaan, gezien door de ogen van de taliban. Hij zet hierbij uiteen:

“Verder heeft verzoeker een vrees bij terugkeer naar Afghanistan omdat verzoeker al sinds juli 2020 in België verblijft.

Verzoeker is in België toegekomen als minderjarige! Verzoeker is ook nog steeds minderjarig! Verzoeker is helemaal gevormd in België en gaat (nog steeds) ook naar school.

Verzoeker verblijft al meer dan 2 jaar in een, althans volgens de Taliban, “ongelovig land”, waardoor verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan, een bepaald risicoprofiel heeft.

Het CGVS houdt in geen enkele mate rekening dat verzoeker als 14 jarige jongen Afghanistan is ontvlucht, en een belangrijke fase in zijn ontwikkeling in België heeft doorgemaakt.

Echter toont het Commissariaat- Generaal in de huidige bestreden beslissing niet aan hiermee rekening te hebben gehouden!

Echter dient de algemene situatie hierover (zie infra) wel degelijk mee in rekening gebracht te worden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is hiermee alvast aangetoond.

-4.3.3.1. [verwijzing naar en analyse van landeninformatie inzake de situatie voor personen die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeren]

Dat er bij de verzoekende partij wel degelijk verschillende elementen aanwezig zijn waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan, omwille van zijn verwesterd profiel.

Verzoeker is uit Afghanistan vertrokken toen hij 14 jaar oud was. Hij kwam in België toe als minder-jarige, op een moment in zijn leven dat enorm belangrijk is voor de verdere ontwikkeling. Verzoeker heeft zich helemaal gevormd in België.

Zoals ook blijkt uit het EUAA Report (zie hierboven) speelt de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol.

Verzoeker verblijft al sinds 2020 in België, dat is bijna 2 jaar! Dat dit uiteraard er ook toe geleid heeft dat verzoeker zich meer en meer heeft afgezet van de Islamitische waarden en normen, gelet op zijn reeds lang verblijf buiten Afghanistan.

Dat de verzoekende partij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de Taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwestering.

Verzoekende partij voldoet niet meer aan de Islamitische waarden en normen die door de Taliban worden opgelegd.

Dat uit het recente EUAA rapport duidelijk blijkt dat er geen concrete en actuele informatie is over hoe de Taliban staat tegenover terugkeerders uit het Westen. Wat wel geweten is, zijn de verwachtingen die de Taliban stelt tegenover de verplichtingen onder de Sharia.

Dat uit hetgeen hierboven is aangehaald, er verschillende elementen zijn waardoor de verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal zijn om zich (terug) te conformeren aan deze Islamitische waarden en normen.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, haalt verzoeker wél concrete elementen aan die aantonen dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

Minstens dient het dossier van verzoeker teruggestuurd te worden voor verder onderzoek.

-4.3.3.2.

Verzoeker wijst vooreerst het CGVS erop dat er ook een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van de vrees tot vervolging.

(...)

Verzoekende partij woont al bijna 2 jaar in België, en heeft aldus andere waarden en normen ontwikkeld, die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige Islamitische regels die de Taliban oplegt.

(...)

Uw Raad erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten.

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert, zoals hierboven ook aangehaald.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet heeft verricht.

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat het Commissariaat- Generaal onredelijk is in haar motivering en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen.

Verzoeker heeft wel degelijk concrete elementen kunnen aanhalen waaruit blijkt dat verzoeker, omwille van zijn verwestering niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Door dit niet te doen, getuigt dit niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dat de verzoekende partij minstens erkend had dienen te worden.

De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden.”

In het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de preciaire humanitaire situatie in heel Afghanistan en de volatiele veiligheidssituatie sinds de overname van het land door de Taliban. Er kan volgens hem bijgevolg niet meer worden gesteld dat hij veilig kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden. Hij haalt hiertoe tal van landeninformatie en andere bronnen aan.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

“3. EUAA Country Guidance Afghanistan, April 2022, beschikbaar op [URL]

4. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op [URL];

5. EASO COI Query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, beschikbaar op [URL]

6. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op [URL]

7. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’ van juni 2021, beschikbaar op [URL]

8. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op [URL]

9. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op [URL]

10. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban April 2022, beschikbaar op [URL]

11. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op [URL]

12. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN, Februari 2022, beschikbaar op: [URL]

13. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines, beschikbaar op [URL]

14. Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-15 June 2022 van Asylos, beschikbaar op: [URL]

15. Human Rights Watch, “Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive”, dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op [URL]

16. Amnesty International, “New alliance to protect human rights in Afghanistan” beschikbaar op [URL]

17. Persartikel Al Jazeera, beschikbaar op: [URL]

18. World Food Program at a glance, beschikbaar op: [URL]

20. Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022, beschikbaar op: [URL]

21. WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022, beschikbaar op [URL]

22. Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough”, 17/03/2022, beschikbaar op: [URL]

23. Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, beschikbaar op [URL]

24. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022, beschikbaar op: [URL]

25. UNICEF Afghanistan Humanitarian Situation Report van 1-31 May 2022, beschikbaar op: [URL]

26. UNHCR REGIONAL BUREAU FOR ASIA AND PACIFIC (RBAP) EXTERNAL UPDATE: AFGHANISTAN SITUATION #17, As of 01 June 2022, beschikbaar op: [URL]”

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 10 augustus 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;

- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;

- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;

- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;

- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;

- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan” van juni 2023.

3.2. Op 13 juli 2023 maakt verzoeker een eerste aanvullende nota over waarbij hij een verslag van een klinisch psycholoog van 24 mei 2023 voegt waarbij deze verklaart het vermoeden van een (reactieve) depressie te kunnen onderschrijven (stuk 1). Verder wordt een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur voorgelegd (stuk 2).

Hierbij licht hij toe: *“Verzoeker kwam hier toe als minderjarige op 28/07/2020. Hij is hier al meer dan 3 jaar. Desondanks het lijden onder het lange wachten, heeft verzoekende partij altijd zijn best gedaan in België. Het schoolleven was niet altijd gemakkelijk, maar verzoeker heeft zich de Nederlandse taal machtig gemaakt en heeft ook via school, nu een managementfunctie bij Burger King verkregen.”*

3.3. Op 10 augustus 2023 maakt verzoeker een tweede aanvullende nota over waarbij hij bijkomende documenten voegt over zijn ‘verwestering’, met name een aanbevelingsbrief van zijn ex-voogd (stuk 1), een aanbevelingsbrief van zijn GOK-coördinator (stuk 2), een schoolrapport van 2020-2021 (stuk 3), bewijsstukken van zijn stage en tewerkstelling bij Burger King (stuk 4), het voedselveiligheidsdiploma dat hij heeft behaald (stuk 5), een arbeidsovereenkomst als ‘supervisor’ (stuk 6) en een appreciatiebrief van zijn werkgever (stuk 7).

3.4. Op 16 augustus 2023 maakt verzoeker een derde aanvullende nota over waarbij hij een tewerkstellingsattest voegt en een e-mail van zijn werkgever bij Burger King (stuk 1).

3.5. Op 31 oktober 2023 maakt verzoeker een vierde aanvullende nota over waarbij hij een USB-stick voegt met foto’s en video’s van zijn leven in België ter ondersteuning van zijn *“verregaande verwestering”*.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van*

bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van boven-bedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij in België is toegekomen als minderjarige en wijst op zijn verblijf alhier, waar hij een belangrijke fase van zijn ontwikkeling heeft doorgemaakt en stelt dat hij zich hier helemaal heeft gevormd. Hij voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan wel degelijk een actuele vrees heeft omwille van zijn verwesterd profiel.

5.2. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering en/of wegens verblijf in het buitenland of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met de vraag of die overtuiging – vanwege de mate waarin ze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdiens’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die zijn gebaseerd op een godsdiensstige overtuiging of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan het begrip ‘godsdiens’ moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 78). Het begrip ‘godsdiens’, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdiensstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdiens op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin HvJ 29 mei 2018, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., pt. 44 en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, Jehovan todistajat, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdiensstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven,*

meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdiensstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdiensstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdiensstige in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdiensstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdiensstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45).

Er kan, gelet op de relevante rechtspraak van het Hof en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, pt. 48-50 en 54-55), redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook is vereist in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.3. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-Talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenlandse relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen

die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ‘geloofsethiek en denkwijze’ van Afghanen die het land verlaten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat

deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als 'verwesterd', kunnen worden bedreigd door de Taliban, hun familie of burens, omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen' (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie van maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als *"verwesterd"* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kunnen de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, worden bijgetreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.4. De bovenstaande elementen in acht genomen, wordt vastgesteld dat personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd, evenals personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, risicoprofielen vormen, waarbij in het kader van een risicoanalyse rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren van het individuele geval. Het is hierbij van belang dat alle individuele elementen worden beoordeeld vanuit de context van het huidige Afghanistan, onder Talibanbewind.

De toekomstgerichte beoordeling die is vereist bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming impliceert immers dat verzoekers vervolgingsvrees wordt beoordeeld vanuit de nieuwe (machts)dynamiek die in Afghanistan is ontstaan na de machtsovername. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat zelfs indien verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de

taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in zijnen hoofde kan worden aangenomen.

Hierbij moet worden benadrukt dat er in casu recentere en vollediger landeninformatie voorligt, zoals in punt 5.3 uiteengezet, dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in juni 2022. Tevens moet rekening worden gehouden met verzoekers persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing kan evolueren.

De Raad herinnert eraan dat hij ertoe is gehouden een volledige en ex nunc-beoordeling te maken van verzoekers vervolgingsvrees. Het Hof van Justitie heeft er in dit verband reeds op gewezen dat in de term 'ex nunc' de verplichting van de rechter tot uiting om een beoordeling te maken die in voorkomend geval rekening houdt met nieuwe gegevens die aan het licht zijn gekomen nadat de aangevochten beslissing was vastgesteld. Voorts bevestigt het bijvoeglijk naamwoord 'volledig' dat de rechter zowel de gegevens moet onderzoeken waarmee de beslissingsautoriteit rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat deze autoriteit de beslissing had vastgesteld (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 96).

5.5. In deze zaak blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker, die is geboren in 2005, Afghanistan eind 2019 op veertienjarige leeftijd heeft verlaten, dat hij vervolgens acht maanden onderweg was en via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde waarna hij aankwam in België en op 28 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende toen hij net vijftien jaar oud was. Verzoeker kreeg toen, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen. Hij werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord op 14 december 2020 (vragenlijst CGVS; verklaring DVZ). Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS vond plaats op 28 april 2022. De bestreden beslissing dateert van 29 juni 2022. Verzoeker verwierf meerderjarigheid gedurende de beroepsprocedure (2023). Hij was bijgevolg minderjarig gedurende een aanzienlijk gedeelte van de asielprocedure; tot het ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was bijgevolg het principe van het hoger belang van het kind een element dat mee in rekening diende te worden genomen.

Momenteel is verzoeker net achttien jaar oud, is hij vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij meer dan drie jaar in België.

Er wordt erkend dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan eind 2019 op veertienjarige leeftijd al deels was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Evenwel heeft verzoeker ook een heel belangrijk deel van zijn vormende jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, in Europa doorgebracht.

Wat betreft het traject en de activiteiten van verzoeker sinds zijn aankomst in België, blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO 1 oktober 2021, p. 3), de stukken van het rechtsplegingsdossier (verzoekschrift en aanvullende nota's) en zijn verklaringen ter zitting onder meer dat hij Nederlands spreekt, hier naar school is gegaan, deelneemt aan het maatschappelijk leven in België en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker legt verschillende documenten neer die de omstandigheden van zijn verblijf in België schetsen. Daar het gaat om verschillende stukken alsook getuigenissen afkomstig van personen met uiteenlopende profielen, kan hieraan bewijswaarde worden toegekend.

Uit het geheel van de elementen blijkt onder meer dat verzoeker, na een jaar OKAN-onderwijs, is overgestapt naar regulier onderwijs waar hij in de richting 'restaurant en keuken' startte om dan over te schakelen naar de richting 'zorg'. Verzoeker combineerde dit met een studentenjob bij een Indisch restaurant en sinds augustus 2022 met een studentenjob in een Burger King. Omdat men zeer tevreden over hem was, mocht hij daar een opleiding volgen tot 'shift manager' en kreeg hij in juni 2023 een voltijds arbeidscontract (36 uren) van bepaalde duur aangeboden, vanaf juli 2023 in de functie van 'supervisor', dat vervolgens in december 2023 zou worden omgezet naar een contract van onbepaalde duur. Verzoeker behaalde inmiddels zijn voedselveiligheidsdiploma. Hij wordt door verschillende personen uit zijn omgeving omschreven als iemand die doorzet, hoewel hij geen gemakkelijke periode heeft gekend, respectvol, met goede persoonlijke attitudes, verantwoordelijk en flexibel. Ter zitting verklaart verzoeker dat hij heden niet meer in het opvangcentrum verblijft maar samenwoont met zijn store-manager. Verder gaat verzoeker middels zijn verklaringen ter zitting nog in op zijn onderwijstraject, zijn vrijetijdsbesteding en zijn sociale contacten met leeftijdsgenoten, zowel van Belgische als andere origine.

De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen tonen samen aan dat verzoeker zich heeft ondergedompeld in de Belgische samenleving. Zo uit voorgaande elementen als dusdanig niet kan worden besloten dat verzoeker is verwesterd, blijkt uit het geheel van deze elementen wel dat verzoeker actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij onvermijdelijk in contact is gekomen met een

westerse/Europese manier van leven alsook met opvattingen, gedragingen, normen en waarden die door de taliban als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd en die – in feite – de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid. Dat deze blootstelling plaatsvond tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als adolescent waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en opvattingen, is van bijzonder belang. De jaren van adolescentie vormen immers een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Er kan bijgevolg, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft gehad op zijn (sociale) ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit in casu voort uit onder andere zijn ervaringen op school, zijn tewerkstelling, zijn vrije tijdsbesteding, zijn dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten, diverse sociale contacten alsook het zich eigen maken van één van de landstalen. Gelet op verzoekers actieve deelname en blootstelling aan de Belgische samenleving is het aannemelijk dat hij zich onbewust 'westerse'/Europese gedragingen, opvattingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Verzoeker is aldus tijdens een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden, normen en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving, omdat ze haaks staan op het gedachtegoed van de taliban of als afwijkend worden beschouwd in de Afghaanse samenleving, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, een dorp in de provincie Nangarhar, zal opvallen in de lokale gemeenschap en door de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door niet-Afghaanse waarden, niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden of als beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden in belangrijke mate verhoogt.

Er kan immers niet worden uitgesloten dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, een aantal 'westerse'/Europese gedragingen, opvattingen en kenmerken die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich er zelfs niet van bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan de verstrengde regelgeving binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens werden aangescherpt.

Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker, die in eind 2019 als veertienjarige uit Afghanistan is vertrokken, bijna twee jaar voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, te meer daar hij hiermee niet vertrouwd is. Dat verzoeker afkomstig is uit een dorp in de provincie Nangarhar waar ook de taliban actief was, doet hierover niet anders denken. Sinds de machtsovername werden deze regels en normen door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd, zoals blijkt uit de voorliggende landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Ze weerspiegelen dan ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer naar Afghanistan. In deze wordt nog onderstreept dat verzoeker blijk geeft van een zekere psychologische kwetsbaarheid.

Bijkomend wordt opgemerkt dat verzoeker werkt in een Amerikaans fastfoodbedrijf waar ook varkensvlees en alcohol worden geserveerd. Verder blijkt uit de bestreden beslissing niet dat uitdrukkelijk wordt betwist dat verzoekers vader werkzaam was voor de voormalige Afghaanse nationale politie. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is uit het dorp Sultanpur, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een dorp in een rurale omgeving. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, p. 5). Verder blijkt dat in de provincie Nangarhar, naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen zoals Tehrik-e taliban Pakistan, ook ISKP zeer sterk aanwezig is en recent het Haqqani-netwerk. ISKP is een transnationale salafistisch-jihadistische groepering die hevig

gekant is tegen alles wat westers is en die een sterke aanwezigheid heeft in de oostelijke provincies van Afghanistan, waaronder Nangarhar. De sterke aanwezigheid van ISKP in Nangarhar en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan in casu eveneens als een risicoverhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP als niet-islamitisch zal worden gezien (EUAA “*Afghanistan: security situation*”, augustus 2022, p. 156-162; EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 136-138).

Er wordt ook nog benadrukt dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dus makkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-65).

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die in hun geheel moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is de Raad van oordeel dat, gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoekers situatie, verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Gelet op zijn vertrek uit zijn dorp op veertienjarige leeftijd, de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds eind 2019, zijn verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds juli 2020 en zijn sociale ontwikkeling in Europa tijdens cruciale en vormende jaren, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, zelfs indien hij met behulp van zijn familiaal netwerk aldaar inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van herkomst, in geval van terugkeer aldaar riskeert een politieke of religieuze overtuiging te worden wordt toegedicht door de taliban, dan wel ISKP of andere gewapende groeperingen die nog steeds aanwezig zijn in Nangarhar. Bovendien kan ook niet worden uitgesloten dat hij in geval van terugkeer door de eigen gemeenschap kritisch zal worden bekeken en mogelijk met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in Europa zal geconfronteerd worden.

Waar de verwerende partij ter zitting opmerkt dat voorgaande elementen niet voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud minderjarig was en dat hem geen specifieke vragen werden gesteld over zijn mening met betrekking tot het talibanregime na de machtsovername en ook niet werd gepeild naar de mate waarin hij verwesterd zou kunnen zijn of als zodanig zou kunnen worden beschouwd, noch naar de activiteiten die hij in België tot op dat ogenblik had ontplooid. Er kan hem, gezien zijn minderjarigheid en de specifieke context van het persoonlijk onderhoud, dan ook bezwaarlijk worden verweten dat hij hier niets over heeft gezegd. In elk geval worden deze elementen heden in het kader van het voorliggende beschermingsverzoek wel ingeroepen en zijn deze in het kader van een toekomst-gerichte beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van Afgaanse verzoekers wel degelijk relevant. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat het beleid van de taliban inzake normen en voorschriften sterk is geëvolueerd sinds de machtsovername en aanzienlijk is verstrengd. Daarenboven kan het verzoeker niet ten kwade worden geduid dat zijn persoonlijke situatie in België en de impact daarvan op een vermeende ‘verwestering’ sinds het nemen van de bestreden beslissing op 29 juni 2022 tot aan de terechtzitting nog steeds evolueert en kan evolueren. Het weze herinnerd dat een ex nunc-beoordeling van verzoekers vervolgingsvrees vereist is.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de strikte ideologie van de taliban en de daaruit volgende zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door hen zijn uitgevaardigd, zoals kan worden gelezen in de landeninformatie die de verwerende partij heeft bijgebracht. Deze richtlijnen zien toe op de regulering van het dagelijkse leven, waarmee verzoeker niet is vertrouwd. Het is niet mogelijk om met enige zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven

besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die worden beschouwd als verwesterd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken in het rechtsplegingsdossier en zijn verklaringen ter terechtzitting, cumulatief beoordeeld in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten betreft, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging of godsdienst. De Raad herinnert eraan dat een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, immers ook kan worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan zou worden beschuldigd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES